

INTRODUCERE

Cu mii de ani în urmă omul nu era atât de știutor de cele ce se află în jurul lui și de legile care conduc materia. Trăia o viață simplă în mijlocul naturii, muncind din greu pentru a-și agonisi cele necesare traiului.

Dar tocmai prin faptul că era lipit de natură avea mereu înaintea ochilor măreția muntelui, auzea vuietul cordilor, se îmbăta de splendoarea-răsăritului soarelui și noaptea îl fascina bolta înstelată a cerului. Această nemărginire, această splendoare năștea în mintea lui întrebări și sufletul său descoperi mai târziu pe Autorul lor: o *Forță infinită*, o *Voință infinită*, o *înțelepciune infinită* – Tatăl ceresc, Creatorul a tot ce știm și nu știm, a ceea ce vedem și nu vedem.

Înfrigurat, temător, plin de respect, își înălță el ruga către Cel Atotputernic, să-l lumineze, să-l apere, să-l ierte. Și așa secolele s-au înșirat și omul a intrat în legătură cu *Puterile* din spațiu și s-a bucurat în simplitatea cunoștințelor lui, de fericirea de a auzi vocea Cerului, de a fi povățuit, condus și ridicat la Lumină.

Pe măsură ce omul se ridica în cunoașterea materiei și afla tot mai mult din legile care o conduc, cu cât viața

lui se îndepărta de natură îndreptându-se tot mai mult spre sate și orașe, cu cât traiul lui devenea mai abundent și mai luxos, cu atât mintea lui era mai distrată, până când a pierdut complet contactul cu Cei ce conduc viața și ordinea în univers.

Inițial era conștient de existența unei lumi invizibile cu care intra în relație, dar mai târziu nu-și mai aduse aminte de ea, materialismul copleșindu-l cu desăvârșire.

Cu toată suferința, cu toată dragostea și lumina pe care a semănat-o pe pământ Fiul iubit al Tatălui ceresc, omul tot nu a devenit mai bun, mai iubitor de aproapele lui. Răul lua proporții din ce în ce mai mult. Așadar, către mijlocul secolului trecut, cu învoirea Celui Atotputernic, din lumea invizibilă se coborâră spiritele celor morți, manifestându-se printre oameni prin diferite mijloace. Misterele sanctuarelor orientale au reînviat, fenomenele oculte din Evul Mediu s-au reînnoit – se născu *spiritismul*.

La început manifestările erau inferioare: mesele se învârteau ca într-un dans nebun, obiectele se mișcau de la un loc la altul fără să fie atinse, zidurile vibrau, mobilele trosneau și loviturile se auzeau în diferite obiecte și în podea. Existau o serie de fenomene, e drept vulgare, dar nu mai puțin convingătoare, potrivit timpului și stării de spirit pozitive a societății moderne. Aceste fenomene vorbeau simțurilor, pentru că ele sunt porțile care duc la înțelegere. Aceste impresii deșteaptă în om surpriza, îl împing la cercetare și mai apoi aduc convingerea. După o perioadă de fenomene grosolane, aceste manifestări îmbracă o nouă înfățișare. Loviturile se ordonează, urmând după un alfabet convențional, stabilindu-se astfel

comunicări inteligente. De acum lumea invizibilă intră în comunicare cu lumea terestră și omul este zguduit în cunoștințele și în credința lui. Află că există un spirit nemuritor, află scopul lui pe pământ și țelul către care este destinat să ajungă.

Ca și creștinismul la începutul lui, și spiritismul în primele timpuri a fost batjocorit, calomniat, persecutat, pentru că aducea la cunoștință lucruri noi pe care știința nu le putea explica. Dar timpul își face opera lui. Omul vede, reflectează, oscilează și mai apoi se convinge.

Azi aceste manifestări cuprind tot pământul. Pe când la început ele erau simple și vulgare, azi îmbracă un caracter tot mai înalt. Mediumi scriu comunicări transmise de duhuri din spațiu. Instrumente muzicale cântă fără contactul omului. Creioanele scriu singure pe hârtie, conduse de o mână nevăzută. Se aud voci din spațiu, răsună melodii sublime care par a coborî din cer, tulburând chiar și pe cei mai materialişti. În fine, în timpurile din urmă, entități din lumea invizibilă se încorporează în câte un medium adormit și comunică prin viu grai asistenților lucruri din trecut sau care se vor realiza în viitor.

Inițial era conștient de existența unei lumi invizibile cu care intra în relație, dar mai târziu nu-și mai aduse aminte de ea, materialismul copleșindu-l cu desăvârșire.

Cu toată suferința, cu toată dragostea și lumina pe care a semănat-o pe pământ Fiul iubit al Tatălui ceresc, omul tot nu a devenit mai bun, mai iubitor de aproapele lui. Răul lua proporții din ce în ce mai mult. Așadar, către mijlocul secolului trecut, cu învoirea Celui Atotputernic, din lumea invizibilă se coborâră spiritele celor morți, ma-

nifestându-se printre oameni prin diferite mijloace. Misterele sanctuarelor orientale au reînviat, fenomenele oculte din Evul Mediu s-au reînnoit – se născu *spiritismul*

La început manifestările erau inferioare: mesele se învârteau ca într-un dans nebun, obiectele se mișcau de la un loc la altul fără să fie atinse, zidurile vibrau, mobilele trosneau și loviturile se auzeau în diferite obiecte și în podea. Existau o serie de fenomene, e drept vulgare, dar nu mai puțin convingătoare, potrivit timpului și stării de spirit pozitive a societății moderne.

Aceste fenomene vorbeau simțurilor, pentru că ele sunt porțile care duc la înțelegere. Aceste impresii deșteaptă în om surpriza, îl împing la cercetare și mai apoi aduc convingerea.

După o perioadă de fenomene grosolane, aceste manifestări îmbracă o nouă înfățișare. Loviturile se ordonează, urmând după un alfabet convențional stabilindu-se astfel comunicări inteligente. De acum lumea invizibilă intră în comunicare cu lumea terestră și omul este zguduit în cunoștințele și în credința lui. Află că există un spirit nemuritor, află scopul lui pe pământ și țelul către care este destinat să ajungă.

Ca și creștinismul la începutul lui, și spiritismul în primele timpuri a fost batjocorit, calomniat, persecutat, pentru că aducea la cunoștință lucruri noi pe care știința nu le putea explica. Dar timpul își face opera lui. Omul vede, reflectează, oscilează și mai apoi se convinge.

Azi aceste manifestări cuprind tot pământul. Pe când la început ele erau simple și vulgare, azi îmbracă un caracter tot mai înalt. Mediumi scriu comunicări transmise

de duhuri din spațiu. Instrumente muzicale cântă fără contactul omului. Creioanele scriu singure pe hârtie, conduse de o mână nevăzută. Se aud voci din spațiu, răsună melodii sublime care par a coborî din cer, tulburând chiar și pe cei mai materialişti. În fine, în timpurile din urmă, entităţi din lumea invizibilă se încorporează în câte un medium adormit și comunică prin viu grai asistenților lucruri din trecut sau care se vor realiza în viitor.

Treptat, aceste comunicări se fac nu numai în limba natală, dar se fac – verbal sau în scris – și în alte limbi necunoscute nici de medium, nici de asistenți.

Cerul găsind că a sosit timpul unor fenomene mai sublime, vedem azi suflete coborând între pământeni, luând înfățișarea fizică de om, intrând în conversație cu asistenții, lăsându-se a fi atinși, fotografiati, cântând la pian, lăsând pe parafină tiparul mâinilor sau al feței lor, iar apoi în văzul tuturor pierind în mijlocul unei cete.

Aceste fenomene extraordinare atrag atenția lumii și oamenii de știință caută acum să le examineze, să aplice metode experimentale și să elaboreze legi și reguli în producerea lor.

Din toate aceste cercetări rezultă constant intervenția unor entități care trăiesc în spațiu în stare fluidică, entități care nu sunt decât cei ce au trăit mai înainte pe pământ și care constituie deasupra omenirii vizibile o umanitate invizibilă.

Spiritismul, această credință-știință nouă, se prezintă așadar clar și nu cu simple declarații, ci cu o serie de fapte și mărturii atât de impozante, că nu este posibil pentru un om cinstit și de bun-simț să se mai îndoiască de realitatea lor.

Credința în lumea invizibilă este răspândită azi pe întreaga față a globului și oamenii se strâng în cercuri, în societăți pentru studiul ei mai departe. Mii de cărți apar și sute de reviste răspândesc acest adevăr: *Spiritul este nemuritor.*

ISTORIC

În anul 1846 în orașul Hydesville din statul New York, în casa lui Weckman s-au auzit lovituri în dușumeaua casei, în tavan și ziduri. Proprietarul, foarte mirat și mai apoi îngrijorat, cercetă toată casa, dar fără să afle nimic. Într-o noapte fetița de opt ani a acestui om se ridică din pat, strigând părinților că simte o mână care o mângâie pe față.

După acest eveniment, familia Weckman s-a mutat în altă parte iar casa a fost ocupată de familia Fox, compusă din tată, mamă și două fiice.

După trei luni, timp în care nu s-a petrecut nimic ieșit din comun, loviturile au revenit, dar de data aceasta mult mai impresionante. Se auzeau lovituri în podelele casei, tremurau zidurile, fenomene ce se produceau mai cu seamă în timpul nopții. Din această cauză nu mai era chip de dormit. Obosită, îngrijorată, familia chemă vecinii ca să-și dea și ei părerea. Lumea veni din toate părțile, s-au pus la pândă cincisăse inși prin podul casei, alții prin pivniță și alții au înconjurat casa, dar nu au aflat nici ei nimic.

Într-o seară, doamna Fox se culcă cu cele două fiice ale sale în aceeași cameră, dar abia au adormit că lovituri-

rile începură și mai puternice decât altădată. Atunci una din fete bătu și ea cu degetele în podea, imitând pe agentul invizibil. Observă curând că atunci când bătea mai des, când rărea sau oprea bătăile, agentul o imita bătând și el la fel. Arunci domnișoara Fox i s-a adresat: „Iată, eu bat două lovituri; bate și tu două”. Și imediat agentul a răspuns prin două lovituri. „Iată, bat cinci.” Agentul bătu cinci și așa mereu, agentul bătea numai de atâtea ori de câte ori lovea și domnișoara Fox.

Mamei domnișoarei Fox îi veni atunci în minte să întrebe: „Spune-mi, invizibilule, câți ani are fata mea Caterina?” Au urmat loviturile indicând exact numărul de ani pe care îi avea această copilă. Mirată, doamna Fox întrebă: „Invizibilule, ești o ființă omenească?” Nu i se răspunde nimic. Întrebă a doua oară: „Ești sufletul unui muritor de pe pământ? Dacă da, lovește de două ori.” Imediat se auziră două lovituri.

Aceasta este cea dintâi conversație consemnată a timpurilor moderne între un pământean și o ființă din lumea spațiilor. Doamna Fox îl mai întrebă: „Dar dacă aş chema vecinii, tu ai răspunde și la întrebările lor?” Răspunsul a fost afirmativ.

Vecinii chemați din nou au pus rând pe rând întrebări și erau mirați cu toții de răspunsurile exacte pe care le primeau.

Unuia dintre asistenți îi veni în minte un procedeu ingenios. „Ascultă, suflete – zise el – eu am să înșir literele alfabetului, iar tu să lovești la litera cu care dorești să formulezi o silabă sau să începi un cuvânt.” Și spiritul execută admirabil.